

PRVO POGLAVLJE

New York se nije udostojao barem malo zahladiti u ova tri dana koliko me nije bilo. Kad je Erin, moja prijateljica, predložila da se malo maknemo i odemo u njezinu vikendicu na produženi vikend, gotovo sam se bacila kroz prozor iz njezina ureda na osamnaestom katu samo kako bih što prije stigla onamo. Ali tri dana na obali samo mi je otežalo povratak u ljepljivi grad. Do podzemne sam prohodala tek dvije ulice i potpetica mi je već triput upala u rastopljene, zgrušane fuge između asfaltnih ploča. Fuj. Gotovo sam poželjela dugo ljetno subotnje popodne u Wimbledonu. Ali ne baš toliko.

Jedini način da se podnese ovakva nesnošljiva vrućina je kad god izidem van odjenuti se u što manje odjeće i mnogo vremena provoditi u molitvi pred oltarom klimatizacijskog uređaja. Današnja kombinacija za preživljavanje svodi se na nježnoružičastu pamučnu haljinicu nalik na spavaćicu iz American Apparela i narukvicu. Narukvica služi samo tomu da se pokaže kako sam doista pomno razmišljala o tome što odjenuti i da nisam izišla na ulicu u donjem rublju. Dok sam živjela u Londonu, nikad, ni za živu glavu, iz kuće ne bih izišla u nečem tako oskudnom, ali ovdje je tako vruće da se ne mogu brinuti zbog visećeg sala na nadlakticama. Kad sam izišla iz kuće, nisam imala osjećaj da sam se zaboravila odjenuti. A sada me od lude gospođe koja je sjedila pred trgovinom »0–24« nasuprot mom stanu u kućnom haljetku i grudnjaku dijeli samo rajf obložen pamučnom tkaninom.

Čim sam se ukrcala u klimatizirani vlak, uobičajeno elegantno objesila sam se za rukohvat u središtu vagona i zamijenila cipele japankama koje sam svakodnevno nosila u torbi Marca Jacobsa.

Sjetim se neprocjenjivog trenutka kada mi je ta torba ušla u život. Smatrala sam je vrednijom od svega što sam u životu posjedovala. Nikad je nisam odložila na pod, uvijek bih provjeravala jesu li kemijske olovke dobro zatvorene i cure li gdje sjajila za usne. Nema šanse da bih u ovoj suznoj dolini bilo kad u nju stavila prljave cipele. Kopajući po njoj u potrazi za lijevom japankom, htjela sam pustiti suzicu zbog iskrzanih šavova i upotrijebljenih putnih karata za javni prijevoz, zgužvanih rupčića i desetaka polupraznih pakećića žvakaćih guma — sve mi je to zaprljalo podstavu. Koji finjak.

Presjedajući s vlaka Six na liniju L na Union Squareu, osjetim kako se osmjehujem. Na dnu želuca počela mi se javljati ista stara usplahirenost od nervoze, koja me uvijek zaskoči kad sjednem na vlak prema Brooklynu. Eto, možda povratak u grad ipak ima i svojih dobrih strana. Alex. Naravno, leptirići u želucu, koji me počnu oblijetati čim sjednem na liniju L, ne bi se pojavljivali tako često da se jednostavno preselim kod njega, kao što me on neprestano moli. Ako je vjerovati mojim prijateljicama, glupo je što vezu svodim na povezivanje »dviju obala«. Užasno velik dio vikenda provela sam uvjeravajući zagriženu stanovnicu Manhattana, Erin, koja se nije upuštala u prelaženje ispod 14. ulice, osim ako to nije bilo nužno, da se Murray Hill u odnosu na Williamsburg ne može baš nazvati »dvoobalnim«. A osim toga, još nisam bila spremna na taj korak. Ne u ovom trenutku. Da, naravno da volim Alexa i naravno da volim provoditi vrijeme s njim, ali znači li to da bih se istog trena trebala i okučiti s njim? Ne.

Nakon što sam izašla iz vlaka i teškom se mukom uspela stubama do izlaza na ulicu, zastanem na trenutak kako bi mi se oči privikle na svjetlost. Kao i obično, Alex se naslonio na ugao ulica Bedford i North 7th i njihao glavom u ritmu glazbe koju je slušao na iPod-u. Njegova gusta crna kosa bila mu je odgurnuta od lica i na zatiljku zamršena kao da je upravo ustao iz kreveta. Što je, s obzirom na to da je jedan sat popodne, vjerojatno istina. Bio ljepšiji kolovoz ili koje drugo doba godine, Alexova je garderoba uvijek bila ista: uske crne traperice prijanjaju mu uz noge, majica mu se napela na prsima i u ruci drži plastičnu čašu kave iz koje se puši.

Odmahnem glavom. Kako uopće može piti topli napitak po ovakvu vremenu? Tek što sam ugledala čašu kave, sva sam se preznijila. Tek što sam ugledala Alexa, škakljanje u želucu postupno se pretvaralo u drhtanje cijelim tijelom. Prstom prijeđem ispod donjih kapaka, otklanjajući svaku eventualnu mrljicu od maskare — čak ni najvodootpornija maskara ne može preživjeti vrućinu od trideset pet stupnjeva u New York Cityju — te izvadim iz torbe sunčane naočale prije nego što mu se približim.

»Hej,« Alex ubaci praznu šalicu u kantu za smeće pored sebe i nagne glavu prema meni da mi utisne poljubac. »Kako je bilo kod Erin?«

»Sjajno«, odgovorim i podignem se malo da dobijem još jedan poljubac, ovaj put nešto dulji, zbog kojeg mi je zastao dah. »Dođi sljedeći put s nama. Provincetown je prekrasan.«

»Nisam ja za izležavanje na plaži«, reče on, uhvati me za ruku i pođemo dalje niz ulicu. »A sudeći po tvojim ramenima, čini se da nisi ni ti.«

»Ah, znam.« Otresem naramenicu torbe pomaknuvši je na tanku naramenicu haljine i time otkrijem privlačnu kožu boje rajčice. »Ne bih ni trebala izlaziti van sve do rujna.«

»Hm.« Alex mi stisne ruku. »To se baš ne uklapa u moje planove, no nisam sasvim protiv te ideje.«

Evo opet onog drhtanja.

»A kakvi su to planovi?« upitam dok smo hodali ulicom prema Alexovu stanu. On živi samo pet minuta hoda od postaje podzemne, ali po ovakvoj vrućini i tih mi je pet minuta previše.

»Pa, bend je dobio poziv da svira na festivalu«, reče on gurajući dlan u džep preuskih traperica opipavajući ključ kojega očito nema.

»Zbilja? Pa to je super.« Kad smo stigli do ulaznih vrata, uronim ruku u sićušan džep torbe i izvadim ključ Alexova stana. Uzme ga sa smiješkom od kojeg mi je zastalo srce. Prebolesno je koliko mi se sviđa. Kao da sam ga vidala svaki dan i onda najjednom

prestala vidati, a zatim, iz vedra neba, pogledala bih ga ispod oka i jednostavno bi mi zastao dah, kao da ga vidim prvi put u životu.

»Eto vidiš, zato bi se trebala preseliti kod mene«, rukom me obavije oko struka i privuče me zbog još jednog, dubljeg poljupca kad smo posrtali kroz ulaz u zgradu. Koža mi se naježila od šoka koji je izazvala klimatizacija.

»Ili bi se jednostavno trebao sjetiti svoj ključ ponijeti sa sobom«, šapnem odmičući se od njega, a usne me peku. Moram se sjetiti kupiti balzam za usne s većim zaštitnim faktorom. »Reci mi kakav je to festival.«

»Reci ti meni da sam ti nedostajao preko vikenda«, šapne on i prstima prijeđe preko moje donje usne.

Zastanem da na trenutak pogledam japanke. Zbog ovakvih trenutaka osjećam se kao pravi idiot što se nisam vratila na Manhattan, sve stvari strpala u torbu i dok kažeš »keks« preselila se u stan u Brooklynu.

»Naravno da si mi nedostajao«, uzmem ključ iz njegove ruke i otvorim ulazna vrata stana. »Jesi li svake noći usnuo u suzama?«

»Svake noći kad nisi kraj mene usnem u suzama«, naceri mi se i priđe hladnjaku pa izvadi dvije ohlađene boce piva. »Ali, kako se ti ne želiš preseliti, morao sam pronaći nekakav način da to prebolim.«

Bacim torbu na jedan od njegovih ofucanih kauča (bolje je i na njega nego na pod) i uzmem pivo. Ovo je savršen trenutak za Razgovor, da mu kažem kako se zbilja želim preseliti kod njega, ali malo sam preusrana od straha. Pa neću.

Alex nestane u spavaćoj sobi, a ja nisam pošla za njim. Gledala sam naokolo po stanu: kuhinja neodijeljena zidom, zatrpana kutijama hrane za van; svugdje prazne papirnate čaše kave; dva golema jastučasta kauča gledaju na goleme prozore od poda do stropa, a pod nama cijeli Manhattan proteže se bljeskajući na suncu. Odavde ne izgleda ljepljivo, odvratno i nepodnošljivo vruće. Izgleda prekrasno. A kad god mi dosadi promatrati panoramu visokih nebodera,

ako je to uopće moguće, uvijek je u kutu golemi ekran TV-a s DVR-om, već postavljen kako bi snimio sve moje omiljene emisije.

Ponašam li se ja totalno glupo? Što je najgore što bi se moglo dogoditi? Uselila bih se, u kuhinji bi bilo manje kartonskih kutija hrane za van i više proizvoda u kupaonici. Svake večeri išli bismo zajedno u krevet i svako se jutro probudili jedno uz drugo. Išli bismo skupa van, vraćali se kući, gledali TV, kuhali, kupovali, pospremali, jadikovali, zanovijetali, prestali se seksati, prestali razgovarati, počeli varati jedno drugo i završili u obostranoj mržnji.

Opa. Poput torbe i ja se ispružim na kauču. E, to baš i nije zdrava reakcija na pomisao o useljenu kod tako divnog dečka.

»E, da — festival«, reče Alex iz spavaće sobe. »Dobra je to stvar, već smo svirali ondje. Pozvali su nas da opet sviramo, ali ovaj put bili bismo na glavnom *stagen*.«

»Pa to je sjajno«, uzviknem u odgovor pokušavajući izbiti glupe misli iz glupe glave. »A kad je to? Sljedeće ljeto?«

»Pa, to je, kao, sljedeći vikend.« Pojavi se na dovratku. »Ma da, nije baš tako sjajno. Netko je otkazao nastup, a mi smo zapravo zamjena za taj bend.«

»Ali svejedno«, ometaju me bicepsi koji su izvirili iz njegove majice dok se istežao na dovratku. »I to je bolje od šamara. Je li negdje u gradu?«

»E, to je još jedna stvar«, pusti dovratak i priđe kauču, »u Parizu je. U Francuskoj.«

»U Parizu u Francuskoj?«

»Da, Pariz, Francuska.«

»Zar postoji još jedan Pariz?«

»Pa Pariz u Teksasu.«

»Dobro, pametnjakoviću.« Protrljam čelo. »Znači, ideš u Pariz sljedeći vikend?« To bi mi barem kupilo još koji tjedan da nađem vlastitu glupost oko useljavanja.

»Idemo u Pariz sljedeći vikend«, ispravi me. »I ti ideš s nama,

zar ne? Mislim da te ne mogu ostaviti samu u gradu nakon svega što se dogodilo u L.A.-u.«

»Ništa se nije dogodilo u L.A.-u.« Pljusnem ga po bedru. Bez obzira na to koliko se on šalio na račun moga nesretnog poslovnog puta u L.A., i dalje mi je to bila bolna točka. Koliko god putovanje s potpuno pokrivenim troškovima u luksuznom hotelu u Hollywoodu kako bih intervjuirala sve popularnijega britanskog glumca zvučalo zabavno — za kojeg se pokazalo da je gej i koji me je pokušavao pridobiti da zbog javnosti postanem njegova kvazi-djevojka — to me je gotovo stajalo radne dozvole i Alexa. Stoga mislim da je sasvim razumljivo ako sam još malo pod dojmom i u ustima mi je trpak okus.

»Okej, okej«, Alex mi uhvati ruke kako bi spriječio napad. »A što kažeš na to da to shvatiš kao romantično putovanje u Pariz? Nikada dosad nismo zajedno putovali.«

»Istina.« Kimnem i pustim ga da s mojih zapešća premjesti prste kako bi ih isprepleo s mojima. »A i oduvijek sam željela vidjeti Pariz.«

»Nikad nisi bila tamo?« upita, izgledao je iznenađeno. Odmahnem glavom. »Ali Pariz je tako blizu Velike Britanije.«

»To sam putovanje nakon mature propustila jer sam prije toga na terenskoj nastavi zemljopisa upala u jamu«, priznam. »To mi i nije najsvjetliji trenutak u životu.«

»Ne znam kako se tek tako upadne u jamu, ali zvuči mi kao nešto što bi se tebi lako moglo dogoditi.« Veselo me poljubi u usta. »Znaš da te volim iako si živa katastrofa, zar ne?«

»Hvala lijepa.« Nisam se mogla uvrijediti kad je to istina. U tjedan dana razbila sam već dvije čaše. »No, neće li Pariz ipak biti preskup za naš džep? Još sam u minusu zbog L.A.-a.«

U minusu, ali u plusu s prekrasnom odjećom, pomislim, iako sam danas, kad je riječ o odjeći, na nuli.

»Ne moraš se uopće brinuti.« Alex počne raditi pletenicu od nekoliko pramenova moje kose. »Ne mogu te pozvati na putovanje i onda tražiti od tebe da ga platiš iz svog džepa.«

»Ali ja to želim.« Namrštim se. »Ne želim da mi ti plaćaš svaku sitnicu. Znaš da nisam takav tip cure.«

»Mislio sam da je svaka cura tip cure koji misli >dopustit ću svom dečku da me na jedan vikend odvede u Pariz<<, reče Alex povlačeći moju kosu. »Ili ti je to samo izlika da se izvučeš s putovanja kao što se stalno izvlačiš da se ne preseliš kod mene?«

»Ni iz čega se ne izvlačim«, iz njegovih ruku izvučem labavu pletenicu. »Zbilja želim ići u Pariz, samo ne želim da mi to putovanje ti platiš. Pronaći ću način da mi to uspije. A ako je to sljedećeg vikenda, putovanje će se poklopiti s tvojim rođendanom, s tvojim velikim tridesetim.«

Alexov trideseti rođendan već je mjesecima visio u zraku. Dok se on pretvarao kako s tim nema nikakvih problema, njegov službeni stav bio je takav da mi ne dopušta »napuhavati stvari«, što sam ja prevela kao »ako to ne spominjem, neće se dogoditi«. To je tipična muška logika koja se može primijeniti na jako mnogo njegovih različitih postupaka.

»E, pa, tko bi poželio rođendan provesti u Parizu?« slegne on ramenima. »Diskografska kuća želi da odsviramo nekoliko gaža za zagrijavanje, festival je u nedjelju, a petak navečer ostavit ću slobodnim da odemo na večeru ili tako nešto. Što to u New Yorku možemo raditi što nam ne bi jednako pošlo za rukom u Parizu, ako ne i bolje?«

Nježno me poljubi u usta i pričekaj moj odgovor. Koja podmukla taktika, zna da mi je kapacitet mozga bitno smanjen kad se uplete ljubljenje.

»Ne znam, rekla sam ti, nikad nisam bila u Parizu«, uspijem ubaciti između poljubaca. »Kad bismo išli?«

»U ponedjeljak.«

Rasplićući njegove ruke iz svoje kose, malo se odmaknem kako bih se sjetila koji je danas dan. To je problem koji nastane kad radite od kuće — izgubite svaki osjećaj za vrijeme. »Danas je utorak, previše je posla oko organizacije svega, zbog posla i stana i, zbilja, Alex, to je samo šest dana.«

»Napaljuje me kad govoriš tako pametno.« Ustrajno me nastavi ljubiti, prijeđe na vrat i odgurne me prema kauču. »Angela, nema mjesta panici. Spakiraj se, javi na posao da ćeš tjedan dana blog pisati iz Pariza, Vanessa neka ti čuva stan, a mi idemo u Pariz. I budeš li se ponašala kao kakva feministička nacistica jer ti plaćam avionsku kartu, neka to bude moje čašćenje za rođendan. Ozbiljno, koliko ti puta moram ponoviti da prestaneš previše razmišljati o svakoj sitnici?«

»Barem još jednom«, kažem i dignem ruke od svega. Rukama ga obavijem oko vrata i pomaknem se na kauču kad mu je ruka prošla uzduž mog bedra i zavukla se pod tanki pamuk moje haljinice/spavaćice. »Znači, kažeš da sam ti nedostajao preko vikenda.«

Osjetim njegov dah pokraj uha i od toga me prođu sasvim drugačiji žmarci.

»Ne bi vjerovao koliko.«